



Říjen

Divadelní zpravodaj >>> 109. sezóna 2018/2019



POEDIUM V KLUBU

NAJDE LINDA DUŠKOVÁ GEORGE KAPLANA?

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE OČIMA PETRA NOVOTNÉHO

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA *Fanda* ZVÝHODNĚNÉ / ZDARMA VSTUPNÉ PRO ČLENY VĚRNOSTNÍHO KLUBU **BONUS!** LZE UPLATNIT BONUS U ABONENTEK

Říjen

MĚSTSKÉ DIVADLO

STŘEDA	3.	19:00	L. Smrčková – P. Khek / DEBURAU	BONUS!	B
Životní příběh nejslavnějšího mima s českými kořeny. V titulní roli R. Madeja. Režie P. Khek. Městské divadlo Mladá Boleslav					
ČTVRTEK	4.	19:00	KISS ME, KATE	KONEC 21:40	
PÁTEK	5.	19:00	W. Russell / SHIRLEY VALENTINE	→	
Úspěšná one woman show S. Stašové. Režie Z. Kaloč. Filmová a Divadelní agentura, Praha					
SOBOTA	6.	18:00	KVÍTEK Z HORRRORU	KONEC 20:30	T
NEDĚLE	7.	18:00	AIRMAIL aneb MUZIKÁL PRO ČTYŘI OBORY		
Vystoupení ZUŠ Pardubice-Polabiny.					
PONDĚLÍ	8.	8:30	VÝCHOVNÝ KONCERT ZUŠ PARDUBICE-POLABINY		šk
		10:30	VÝCHOVNÝ KONCERT ZUŠ PARDUBICE-POLABINY		šk
ÚTERÝ	9.	19:00	AŽ NA VĚKY	KONEC 21:20	K
STŘEDA	10.	19:00	KRÁL JELENEM	KONEC 21:30	R
ČTVRTEK	11.	18:00	AŽ NA VĚKY	KONEC 20:20	N
PÁTEK	12.	10:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG
		19:00	KVÍTEK Z HORRRORU	KONEC 21:30	
SOBOTA	13.	19:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	I. PREMIÉRA	P1
NEDĚLE	14.	19:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	II. PREMIÉRA	P2
PONDĚLÍ	15.	19:00	DAVID DEYL – KOUZELNÉ MELODIE		
Svět filmových pohádek v písních, které si dokáží získat srdce každého z nás.					
ÚTERÝ	16.	10:00	W. Russell / VÝLET		šk
Hiphopová komedie o třídě plné „darebáků“. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					

ÚTERÝ	16.	17:30	KRÁL JELENEM	KONEC 20:00	S
STŘEDA	17.	19:00	NOC GRACÍÍ		
			Galavečer Základní školy a Praktické školy SVÍTÁNÍ plný ocenění a slavnostního programu.		
ČTVRTEK	18.	17:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE		L
PÁTEK	19.	10:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE		ŠK
		19:00	TANČÍRNA	KONEC 20:40 ➡	E
SOBOTA	20.	18:00	DĚTI SVĚTA TANČÍ PRO MÍR		
			Benefiční vystoupení přehlídky nejlepšího folklorního umění účastnických zemí mezinárodního festivalu Děti světa tančí pro mír, které pořádá DFS Perníček a Radost Pardubice .		
NEDĚLE	21.	15:00	R. Čechura – J. Šalamoun – M. Sajlerová – Z. Tomeš MAXIPES FÍK		P_N
			Dobrodružství psa, který vyrostl více, než je zvykem. Režie Z. Tomeš. Divadlo Krapet, Praha		
PONDĚLÍ	22.	8:30	MAXIPES FÍK		ŠK
		10:30	MAXIPES FÍK		ŠK
		17:00	MAXIPES FÍK		P_P
ÚTERÝ	23.	18:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE		Z
STŘEDA	24.	17:30	TANČÍRNA	KONEC 19:10 ➡	ZADÁNO
ČTVRTEK	25.	10:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 12:15	ŠK
		17:30	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE		J
PÁTEK	26.	9:00	G. B. Shaw / PYGMALION		ŠK
			Brilantní komedie s hořkým podtextem. Režie P. Stebbings a Ch. Flint. TNT Theatre Britain		
		11:45	PYGMALION		ŠK
		19:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	BONUS! KONEC 21:25	
NEDĚLE	28.	16:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	BONUS!	
ÚTERÝ	30.	19:00	KRÁL JELENEM	KONEC 21:30	F
STŘEDA	31.	19:00	KALIBŮV ZLOČIN	KONEC 21:35	M

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ	1.	8:30	V. Čtvrtek / POHÁDKY Z PAŘEZOVÉ CHALOUPKY		ŠK
			Veselá pohádka o Křemílkovi a Vochomůrkovi. Režie H. Mrázková. Divadlo Scéna, Zlín		
		10:30	POHÁDKY Z PAŘEZOVÉ CHALOUPKY		ŠK

PÁTEK	5.	18:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 19:40		U₁+U₂
NEDĚLE	7.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20		
ÚTERÝ	16.	19:00	COMMEDIA FINITA	KONEC 20:50	DERNIÉRA  str. 17	B₂
STŘEDA	17.	19:00	MUSICA DOLCE VITA	Recitál tria ve složení harfenistka Z. Šolcová, mezzosopranistka D. Demuthová a flétnistka Ž. Vokálová, v jehož provedení zazní dvě pásma: Klenoty české hudby a Poetické podzimní rozjímání. Výtěžek bude věnován na předvýchovu a výcvik vodících psů.		
SOBOTA	20.	19:00	NEŘEŽ TRIO	Koncert oblíbené folkové kapely, pokračovatelky slavné skupiny Nerez.		
PONDĚLÍ	22.	9:00	D. Bartůňková / KAŠPÁREK A DRAK			ŠK
			Pohádkový příběh plný písniček. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
		10:30	KAŠPÁREK A DRAK			ŠK
		19:00	A. Goldflam / ŘEDITELSKÁ LŮŽE	Tragikomický příběh o přátelství dvou starých a zapomenutých herců. Hrají A. Švehlík a S. Zindulka. Režie A. Goldflam. Divadlo v Řeznické, Praha		
PÁTEK	26.	10:00	GEORGE KAPLAN	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA		VG₁
SOBOTA	27.	19:00	GEORGE KAPLAN	I. PREMIÉRA		P1_A
NEDĚLE	28.	19:00	GEORGE KAPLAN	II. PREMIÉRA		P2_A

POEDIUM V KLUBU

ÚTERÝ	30.	19:00	UŽ RÁNO ZAČAL VEČÍREK	 str. 7	Poetický dýchánek na památku básníka P. Šruta. První pořad na nové komorní scéně v divadelním klubu. Účinkují J. Šlupka Svěrák, L. Mecerodová a J. Kalužný. Režie P. Krejčí.	
-------	------------	-------	------------------------------	--	---	--

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	3.	10:00	BÍLÁ NEMOC	KOLÍN		
STŘEDA	17.	19:00	RASPUTIN	TRUTNOV		
SOBOTA	20.	19:00	Z POSTELE DO POSTELE	JAROMĚŘ		
STŘEDA	31.	19:00	MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE	TÁBOR		

T. Stoppard – M. Norman – L. Hall / ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

 str. 8–9

Romantická komedie o jednom z nejslavnějších dramatiků všech dob, jemuž se nedaří psaní hry na objednávku. Nečekaná láska však vyvolá gejzír inspirace a navzdory všem překážkám i časové tísní vzniká nesmrtelné dílo Romeo a Julie. Předlohou hry je veleúspěšný film oceněný sedmi Oscary. V hlavních rolích J. Ondrušková a J. Láska. Režie P. Novotný.

F. Sonntag / GEORGE KAPLAN

 str. 12–14

Spiklenecká protifikce o jmeně, které by mohlo změnit svět, a slepici, která by mohla zachránit lidstvo. Co spojuje tajnou skupinu aktivistů, tým scenáristů a neviditelnou vládu, která je nejspíš nebezpečnou hrozbou pro zemi ne-li celý svět? Hrají P. Janečková, Š. Fingerhutová, M. Sikorová, J. Musil a M. Němec. Režie L. Dušková.

H. Ashman – A. Menken KVÍTEK Z HORRORU

Muzikálová komedie o velké lásce a zpívající masožravce. V hlavních rolích M. Sikorová a P. Borovec. Režie P. Gazdík.

P. Abraham / RASPUTIN

Příběh legendárního ruského mystika, jenž chtěl ovládnout svůj osud, ten se však obrátil proti němu. V titulní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Zmatky sobotní noci v brilantní situační komedii. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, M. Němec, J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

P. Abraham / TANČÍRNA

Tanec k počtě 100. výročí vzniku Československé republiky. Hrají P. Janečková, J. Janoušková, Š. Fingerhutová, M. Sikorová, M. Němec, M. Mejzlík, J. Musil, J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie P. Novotný.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka v socialismu. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

P. Barz / MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE

Koncertní hra o nikdy neuskutečněném setkání J. S. Bacha a G. F. Händela, která s vtipem navozuje představu, jak by jejich shledání mohlo probíhat. V hlavních rolích J. Kalužný a T. Lněnička. Režie M. Tarant.

R. Bean / AŽ NA VĚKY

Ponorný milostný thriller dvou propletených životů. Hrají Z. Bittlová, P. Janečková, Š. Fingerhutová, L. Frej j. h., J. Pejchal a J. Láska. Režie R. Lipus.

B. a S. Spewackovi – C. Porter / KISS ME, KATE

Láska, vášně a humor v rytmu swingu v americkém komediálním muzikálu. V hlavních rolích P. Janečková a M. Němec. Režie K. Dušková.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zázraku lásky s hudbou a písniemi zpívá M. Hruzy. V titulních rolích V. Čermák Macková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

K. Čapek / BÍLÁ NEMOC

Varování před námi samotnými. V hlavních rolích M. Němec, T. Lněnička, M. Mejzlík a R. Žák. Režie M. Tyc.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie za branami kláštera... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a J. Ondrušková. Režie L. Olšovský.

K. V. Rais – B. Vrbský – B. Rychlík KALIBŮV ZLOČIN

Podkrkonošský thriller s hudbou J. Pavlici. V hlavních rolích M. Němec, R. Chvalová, J. Ondrušková a M. Mejzlík. Režie B. Rychlík.

J. Lynn – A. Jay – K. Žantovská JISTĚ, PANE MINISTŘE

Divadelní verze kultovního britského sitcomu. V hlavních rolích P. Dohnal, P. Kostka j. h. a M. Němec. Režie P. Novotný.

C. Gozzi / KRÁL JELENEM str. 10–11

Pohádková veselohra o lásce a touze po moci. V hlavních rolích M. Němec, L. Špíner a M. Sikorová. Režie M. Pecko.

V. Hradská / COMMEDIA FINITA

Úchvatná i složitá osobnost E. Destinnové ve vzpomínkách čtyř žen z jejího života. Hrají D. Novotná, J. Janoušková, J. Ondrušková a Š. Fingerhutová. Režie P. Novotný.

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer V. Morávek / HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Nelítočná komedie líčící peripetie nepovedeného hasičského bálu... Hrají J. Kalužný, J. Musil, M. Mejzlík, M. Němec a další. Režie P. Novotný.



↑ D. NOVOTNÁ, L. ŠPINER A J. JANOUŠKOVÁ, **TANČÍRNA**, FOTO J. VOSTÁREK



↑ M. NĚMEC A T. LNĚNIČKA, **BÍLÁ NEMOC**, FOTO J. FAUKNER

PŘIPRAVUJEME NA LISTOPAD

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK	2.	19:00	E. Grieg, R. Šchedrin – G. Bizet / PEER GYNT, CARMEN	Dvě baletní suity tvořící ve své rozličnosti jeden harmonický celek. Choreografie M. Hanušová – Blahoutová. Severočeské divadlo Ústí nad Labem uvádí agentura Na Nic.
SOBOTA	3.	18:00	TANČÍRNA	Představení k počtě 100. výročí založení Československé republiky.
NEDĚLE	11.	15:00	NORMÁLNÍ DEBIL	Mimořádné reprízy na velkém jevišti Městského divadla.
		19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	
PONDĚLÍ	19.	19:00	KLUB 27	Koncert rockových kapel Red Guitars a Simulantenbande a smyčcového uskupení Corvus Quartet , který uctí památku členů Klubu 27. Průvodcem večera bude L. Špiner. Pardubický bigbeat včera a dnes
SOBOTA	24.	16:00	W. Russell / VÝLET	DERNIÉRA Hiphopová komedie o třídě plné „darebáků“. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK
NEDĚLE	25.	19:00	JANEK LEDECKÝ – VÁNOČNÍ TURNÉ 2018	★
STŘEDA	28.	19:00	BÍLÁ NEMOC	DERNIÉRA
ČTVRTEK	29.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	
PÁTEK	30.	19:00	Z POSTELE DO POSTELE	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

POEDIUM V KLUBU



Tak jsme nazvali maličkou komorní scénou, která byla během letních prázdnin vybudována pod jevištěm Městského divadla, v těsném sousedství divadelního klubu. Hodláme ji zasvětit literárním večerům. Už 30. října ji otevřeme pořadem UŽ RÁNO ZAČAL VEČÍREK. Jak název napovídá, bude to poetický dýchánek na památku básníka a překladatele Pavla Šruta, který nás letos navždy opustil.

Dílo vynikajícího českého básníka a překladatele, autora kultovních Lichožroutů, čítá více než deset básnických sbírek (např. Noc plná křídel, Přehlásky, Přestupný duben...), několik desítek knih pro děti (Kočka v houslích, Hlemýžď Čilišnek, Kočičí král...), množství písňových textů (pro Petra Skoumala, Framus 5, C&K Vocal, Etc...) a také řadu překladů z angličtiny a španělštiny, jimž se věnoval zejména v 70. a 80. letech, kdy jeho vlastní tvorba vycházela pouze v samizdatu. Získal Cenu Jaroslava Seiferta, Cenu Karla Čapka, cenu Magnesia litera 2009,

Státní cenu za literaturu... Letos v dubnu zemřel, bylo mu 78 let. Pořad z jeho veršů a fejetonů připravil básníkův osobní přítel, vynikající hudebník a textař **Jiří Šlupka Svěrák**, spolu s režisérem **Pavlem Krejčím**. V pořadu bude také účinkovat (samozřejmě od kláves), výběr z básnickova díla budou číst **Ludmila Mecerodová** a **Jiří Kalužný**.

V letošní divadelní sezóně uvedeme v Poediu ještě čtyři další poetické pořady. **V prosinci to bude vánočně laděný literární večer se vzpomínkou na spisovatele Jeroma Davida Salingera (* 1. ledna 1919) ke stému výročí jeho narození.** Holden Caulfield, protagonista Salingerova kultovního románu Kdo chytá v žitě, na začátku příběhu přijíždí domů právě na vánoční prázdniny...

Pořad připraví mladý kolega z Hradce Králové, dramaturg Ladislav Nunvář a k účinkování přizve herce Klicperova divadla.

V únoru si připomeneme překladatelské dílo Jiřího Joska (* 31. března 1950), který letos 10. srpna předčasně a bolestně zemřel. Jako překladatel a také nakladatel se věnoval především dílu Williama Shakespeara, kromě 34 Shakespeareových her a básnické sbírky Sonety přeložil ovšem i řadu divadelních her a muzikálů jiných autorů, básně Allena Ginsberga, stěžejní romány moderní světové literatury – Na cestě Jacka Kerouaca, Tracyho tygra Williama Saroyana, Regtime E. L. Doctorowa...

Z jeho překladů bude vybírat jeho osobní přítel, někdejší člen pardubického hereckého souboru Michal Przebinda, který v Joskově překladu ztvárnil několik shakespearovských rolí nejen ve Východočeském divadle a přivedl mistrného divadelního překladatele také k režijní práci.

Na jaře připravíme večer francouzské poezie a šansonů s naším kmenovým zvukařem a nepatřičně utajeným vynikajícím muzikantem a zpěvákem Lukášem Bottou a jeho muzikálními přáteli. K recitaci francouzských veršů přizveme naše herce.

Na závěr letošní sezóny vzpomeneme v Poediu na básníka Jiřího Ortena (* 30. srpna 1919), který za svůj krátký život, jež v roce 1941 ukončil střet s projíždějící německou sanitkou, vytvořil dílo dosahující vrcholů české poezie. Večer k jeho uctění připraví náš herec Radek Žák.

Srdečně vás zveme – račte vstoupit do Poedia! Cesta vede divadelním klubem.

JaP



↑ NOVÁ KOMORNÍ SCÉNA V SALÓNKU DIVADELNÍHO KLUBU, FOTO J. SEJKORA
← PRVNÍ VEČER BUDE VĚNOVÁN BÁSNÍKU P. ŠRUTOVI, FOTO O. NĚMEC, LIDOVÉ NOVINY

KAŽDÝ HEREC PŘINÁŠÍ NA JEVIŠTĚ SVŮJ VESMÍR,

říká režisér Zamilovaného Shakespeara **PETR NOVOTNÝ**



P. NOVOTNÝ NA PŘEDÁVACÍ PORADĚ SCÉNOGRAFIE ZAMILOVANÉHO SHAKESPEARA, FOTO J. SEJKORA

První premiérou letošní sezóny bude romantická komedie Zamilovaný Shakespeare, adaptace slavného amerického filmu z roku 1998. S nápadem na komedii, která by líčila milostná dobrodružství mladého Williama Shakespeara, přišel scenárista Marc Norman už na konci 80. let. Dlouho trvalo, než našel produkci, která měla o látku zájem, poté přizval ke spolupráci britského dramatika Toma Stopparda. Film se nerodil lehce, scenáristé přepisovali texty až do konce natáčení, spousta scén se přetáčela, snímek ale nakonec sklídl obrovský úspěch, celosvětově vydělal téměř tři sta milionů dolarů a získal kromě jiných cen sedm Oscarů. Proto je až zarážející, že adaptace na divadelní hru čekala na svůj zrod tak dlouho, její premiéra se konala až v roce 2014 v londýnském Noël Coward Theatre.

Hra se z velké části odehrává v divadle při zkoušení nové hry, kterou William Shakespeare píše. Z původní komedie se psem Romeo a Ethel, dcera pirátova se stává jedna z nejznámějších tragédií všech dob Romeo a Julie. Základní linku tvoří fiktivní milostný příběh mladého dramatika a Violy de Lesseps, dívky z lepších kruhů, která miluje divadlo i Williamovy verše. Děj je však zaplněn i mnoha reálnými historickými postavami, takže na jevišti se vedle alžbětinských dramatiků Marlowa a Webstera objeví herec Ned Alleyn, herec a impresárió Richard Burbage či divadelní podnikatel Philip Henslowe. A nakonec i královna Alžběta.

Režie naší verze tohoto titulu byla svěřena PETRU NOVOTNÉMU, který do hlavních postav obsadil Janu Ondruškovou a Josefa Lásku. Po jedné ze zkoušek jsme si s režisérem sedli v divadelním klubu, abychom si při kávě popovídali o práci...

Petre, děláme adaptaci filmu, který byl kdysi velmi slavný, hraje se doteď a viděli ho téměř všichni. Máš ten film rád?

Už jsem dělal několik adaptací, ale musím se přiznat, že tentokrát ten film miluju. Přitom nemám rád romantické komedie, žánrově je úplně mimo můj obor, nebo spíš zálibu... Ale tento film je výjimečný. Mám ho rád asi ze tří důvodů. Fascinuje mě téma tvorby, vyprávění o autorovi, který nemůže najít svou inspiraci, a jak je to nádherné, když ji nalezne, a díky ní vznikne smysluplný text, který se pak stane jedním z nejslavnějších, možná dokonce nejslavnějším dílem, jaké kdy

bylo pro divadlo napsané. Pak mě velmi zajímá Violin motiv, tedy téma ženy, která žije v mužském světě. To je v součastnosti přes všechno zrovnoprávnění žen s muži, které jsem zaznamenal v posledních padesáti letech, pořád ještě velmi nosné téma. A v neposlední řadě je to téma love story. Je to vyprávění milostného příběhu a je to taková sranda a zároveň je to tak dojemné, že i mě, starého chlapa, to začne bavit.

Kdybys měl srovnat filmovou předlohu a její adaptaci, v čem je které médium lepší nebo zajímavější, zábavnější?

Vždy jsem velmi opatrný, abych se o něčem vyjádřil – to je lepší, nebo horší. Protože jsou zákonitě dva pohledy na totéž a každý je jiný. Nechci to takhle posuzovat. Řekněme, že film je pro mě zajímavější v tom, že je přesnější ve slovníku, ve vedení myšlenky. Já jako divák se prostě víc bavím myšlením postav. To, co říkají, je velmi přesné a pro mě zajímavé. V divadle je to větší zábava, víc se bavíme, je to legrace, show. Víc se tam rozehraje divadelnost toho příběhu, a ta je silná.

Máš za sebou spoustu inscenací, kterým říkáme „velká plátna“. Z posledních připomeňme Rasputina nebo Tančírnu. A podobně „objemný“ bude i Zamilovaný Shakespeare. Baví tě dělat takovéto divadlo? Nebo máš dnes raději spíš komorní příběhy, třeba na Malou scénu ve dvoře?

Popravdě, nejsem si jist. Měl jsem dlouhé, řekněme třicetileté období, kdy asi ta možnost mít na jevišti mnoho herců, více pohybu, dekorací, „výtvarna“, víc hudby, víc jednotlivých prvků byla pro mě v něčem lákavější než komorní drama. Obávám se, že jak stárnu, směřuji víc k minimalismu. Mám čím dál raději, když se můžu v klidu dívat do očí jednomu herci a poslouchat, co mi říká, a vnímat pohyby, které probíhají v jeho mysli, když prochází na jevišti nějakou dramatickou situací. Přijde mi, že to soustředění do tří čtyř lidí mě v současné době baví víc než velká plátna, která pořád ještě občas dělám, třeba nedávno to byl Fantom opery. Zmiňovala jsi Rasputina – myslím si, že ten je vlastně velmi minimalistický. Mohl by být mnohem větším plátnem, mohli jsme tam jezdit s koňskými povozy a mít hodně komparzu. I když to hrajeme s méně lidmi, síla představení se o to neochudí. To, že je herec schopen udržet moji pozornost a říkat mi věci, které mě emotivně zasahují, mi nahradí armádu komparzu.

Někde jsem četla, že Zamilovaný Shakespeare je vlastně takový milostný dopis divadla sobě samému, že je to oslava divadla. Děláš rád věci o divadle? Koneckonců letos budeš ještě inscenovat Ahlforsovu hru Divadelní komedie. Baví tě to odhalování divadla?

Baví mě to, dokonce mám jednu takovou hru zrozsepsanou. O tom tématu hodně přemýšlím. Začínám v divadle pětáctýřicátou sezónu a mám na co vzpomínat. Je ale pravda, že jsem trochu opatrný, protože si nejsem

vždy jistý, jestli diváky baví zabývat se námi, naší profesí. Jestli by divadlo nemělo být o jejich přibězích. Ale tady v Zamilovaném Shakespearovi máme velkou výhodu, že způsob, jakým vyprávějí autoři o tvůrčím procesu, je velmi zábavný. Baví mě to pohrávání si s pravdou, žonglování s několika historickými událostmi, které o Shakespearovi víme.

Vzpomínáš na inscenaci Romea a Julie, kterou jsi u nás nazkoušel v roce 2006 s Josefem Pejchalem a Lucí Štěpánkovou? Myslíš, že jsi dnes dál v porozumění autora a konkrétně tohoto textu?

Myslím, že ano. Romeo a Julie je jako matrijoška. Jeden den máš pocit, že znáš úplně celou panenku, a pak s hrůzou zjistíš, že v ní je jiná a v ní další... A tak to pořád otevíráš. Je to opravdu jeden z nejlepších textů, jaký kdy vznikl. Nahlíženo zvzvěšku, je to příběh o lásce, ale zároveň o tolika věcech, o tolika tématech...

Předpokládám, že mnoho diváků Zamilovaného Shakespeara vidělo. Cítíš ostych ze srovnávání naší inscenace s filmem? Nebo je to médium tak razantně jiné, že to nelze porovnávat?

Možná bych ani nepřemýšlel o médiu, že tenkrát film a nyní divadlo... Já si myslím, že je to vždy naprosto zásadní s novým hercem. Vůbec mě nezajímá srovnávání. Každý herec, který není špatný, a my tu nemáme žádné špatné herce, si vždy přináší na jeviště svůj vesmír. Divák se na něj a za chvíli se propadne do jeho vesmíru, koukáš se jeho očima a už vůbec tě nezajímá, že ses předtím koukala do duše jiných. I když herci říkají tatáž slova, obsah je vždy jiný. Základní kameny zůstávají, ty přinesl autor, herec přinese svůj vlastní svět, a tím je to vždy jedinečné.

Petře, děkuji za rozhovor a do premiéry ZLOM VAZ!

JaU

↓ P. NOVOTNÝ NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE ZAMILOVANÉHO SHAKESPEARA, FOTO J. SEJKORA



PREMIÉROVÉ MOMENTKY

109. divadelní sezónu jsme odstartovali 1. září premiérou interiérové verze komedie **KRÁL JELENEM**, kterou na konci minulé sezóny uvedl režisér **Marián Pecko** na Kunětické hoře. Reprízy bláznivé veselohry o lásce a touze po moci (která, přestože si pohrává s pohádkovým motivem, baví nejen děti, ale především jejich rodiče) budete tedy nyní moci vidat v Městském divadle, na Kuňku se ale v létě znovu vrátí. Obě varianty však stojí za zhlédnutí!

RaS



J. KALUŽNÝ JAKO SPRÁVCE KRÁLOVSKÉ SPÍŽE BRIGHELLA A R. CHVALOVÁ COBY JEHO SESTRA SMERALDINA

FOTO M. KLÍMA



PRVNÍ POPRÁZDNINOVOU DĚKOVÁČKU SI MARTINA SIKOROVÁ S LÁDOU ŠPÍNEREM RÁDNĚ UŽÍVALI.



DIVÁCKÉ OVACE SI VYCHUTNÁVALI I JAN MUSIL, JIŘÍ KALUŽNÝ, ROMANA CHVALOVÁ A MILAN NĚMEC.



KOMORNÍ POPREMIÉROVÉ SETKÁNÍ SE TENTOKRÁT USKUTEČNILO V DIVADELNÍM KLABU, KDE NECHYBĚLI ANI ALEXANDR POSTLER A ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL.



PRO HERCE I VŠECHNY ZÚČASTNĚNÉ ZE ZÁKULISÍ BYL PŘIPRAVEN TRADIČNÍ RAUT, Z NĚHOŽ SI ZASLOUŽENÉ DOBROTY VYBÍRALA TAKÉ VERONIKA MALÁ.



JAZZOVÝ SEXTET HRÁL ŽIVĚ NEJEN NA JEVIŠTI, ALE POSLÉZE I V DIVADELNÍM KLABU, U ČEHOŽ TANEČNICE MONIKA NĚMCOVÁ ROZHODNĚ NEMOHLA CHYBĚT.



POPREMIÉROVÝ VEČÍREK SI NENECHAL UJÍT ANI MILAN NĚMEC, KTERÉHO (A NEJEN JEHO) MILE PŘEKVAPILA NOVÁ OBSLUHA KLABU Z PIVOVARU PERNŠTEJN. FOTO JIŘÍ SEJKORA

DÁT SI SPOLU KAFE A NAJÍT GEORGE KAPLANA



REŽISÉRKA L. DUŠKOVÁ, FOTO J. SEJKORA

Posláním INprojektů, tedy scénických čtení současných světových a českých her na naší Malé scéně ve dvoře, je především pátrání po zajímavých titulech pro budoucí inscenaci (i když také inscenování her, které by z různých důvodů nebylo možné jinak uvést) a pátrání po mladých režisérech se svěžím pohledem na divadlo. V tomto ohledu, ostatně i ve všech dalších, se jedním z nejúspěšnějších scénických čtení posledních let stala komedie současného francouzského autora Frédérica Sonntaga George Kaplan. Na Malé scéně ji na začátku roku 2017 připravila k české premiéře mladá režisérka, tehdy ještě žijící a pracující převážně v Paříži, LINDA DUŠKOVÁ. Když jsme společně uvažovaly o vhodném titulu pro naši komorní scénu, velikým obloukem jsme se nakonec vrátily právě k Sonntagově „špionážní komedii“ (jak ji sám autor s oblibou označuje), která se nejen setkala s již zmíněným diváckým ohlasem, ale také vůči které jsme s Lindou vnímaly jistý dluh. Po roce a půl se k ní tedy můžeme vrátit, znovu do pečlivě upraveného textu vtělit motivy, jichž jsme se u scénického čtení musely zbavit, obohatit ji o funkční a zároveň si troufám říct osobitou scénografií a hudbu, zkrátka máme možnost zabývat se Georgem Kaplanem mnohem důkladněji.

Lindo, co pro tebe znamená práce na již jednou zpracovaném textu? Co ti nabízí?

Je vždycky trochu zvláštní inscenovat něco, co člověk původně koncipoval jako scénické čtení. Může pak mít snadno pocit, že už má vlastně hotovo a není nad čím dál přemýšlet, jen to prostě nějak „dodělá“ a herci se jenom naučí text. Ale ve skutečnosti je to úplně jiný způsob práce. Já se snažím ke scénickým čtením přistupovat s velkou ambicí, protože je vždycky určitá možnost, že se text bude později inscenovat, a ta energie vložená na začátku se tedy neztratí. Je ale důležité zároveň myslet na to, že se v případě čtení opravdu

jedná jen o skicu, tedy o jakýsi nárys tvaru s výraznými a jasnými konturami. Ten je potřeba před samotným inscenováním zpochybnit (což se stalo i v případě Kaplana) a vytvořit jemnější rysy a komplexnější strukturu, a to jak obsahovou, tak formální. Děje se to potom za pomoci všech složek, od dramaturgie přes scénografii a hudbu až k detailnější práci na herecké postavě.

V Sonntagově hře nalezneme množství témat, která autor divákům prezentuje většinou humornou formou se smyslem pro absurditu, často a rád se pohybuje na hranici reality a fikce. Klíčem pro naši inscenaci se stalo téma sledování. Můžeš vysvětlit, proč a jak konkrétně s tématem režijně nakládáš?

Hra je rozdělená na tři části a všechny se točí kolem tématu identity záhadného George Kaplana, který představuje dosud neuchopenou hrozbu, příležitost, revoluci. Téma sledování se vyskytuje napříč celý textem v různých podobách: postavy jsou sledovány (nebo si to alespoň myslí) či někoho sledují. Nejedná se ale ani tolik o známé „Big brother is watching you“ jako spíš o anekdotickou obměnu „Big brother is watching you and he is bored“. Interpretujeme text tedy především z pohledu lidí, kteří si paranoidně myslí, že je někdo někde neustále sleduje (konspirační teorie o neviditelné vládě) a má vliv na jejich životy, zajímá se o ně. Tato představa dodává jejich životům důležitost, atraktivitu, chovají se neustále tak, jak by se chovali, kdyby je někdo sledoval. Co mě ale hlavně zajímá, je to, co se stane, když si uvědomíme, že za tou sledovací obrazovkou nikdo nesedí nebo že třeba právě usnul nudou. Neexistuje žádná neviditelná vláda, ale naše představa o ní je natolik silná, že ovlivňuje naše chování a do určité míry nás paralyzuje. A právě s principem bezpečnostních kamer a sledovacích obrazovek v inscenaci pracujeme.

Sonntag pracuje s různými odkazy k literatuře, filmu (nejmarkantnější je právě motiv George Kaplana, neexistujícího agenta z Hitchcockova filmu) i k aktuálnímu politickému a společenskému dění. Jaká další témata v jeho hře tě zajímají a proč?

První část triptychu je inspirována konkrétní politickou situací. V době, kdy Frédéric Sonntag hru napsal, žila Francie případem Juliana Coupata, filozofa a domnělého spoluautora knihy *Vzpouza přichází*. Coupat byl se svými kamarády ve vazbě pro podezření z teroristického útoku (vykolejení vlaku francouzských drah), jediným důkazem k ospravedlnění policejního zásahu přitom byla sama publikace: anarchistický manifest zaměřený proti kapitalismu. Coupat byl souzen několik let a definitivně zproštěn viny byl teprve v dubnu letošního roku. Sonntag se mimo jiné snaží upozornit na absurditu v usilovné potřebě najít viníka. Zkonkretizovat hrozbu i za cenu toho, že se třeba zmýlíme. Je to trochu princip Josefa K. z Kafkaovy *procesu*. Sřet jedince, který zároveň musí nést kolektivní vinu, a kolektivu, který jedince paradoxně vši silou potlačuje. Navzájem se potřebují i ničí.

Herecké obsazení bylo z hlediska divadelního provozu nutně oproti scénickému čtení radikálně upravit, a dokonce z jedné mužské role vytvořit ženskou. Z původního obsazení nám zůstali dva silní hráči – Petra Janečková a Milan Němec, ani oni ale nebudou hrát stejné postavy jako předtím. Máme tedy zcela jiné startovní podmínky i v tomto ohledu. Je to pro tebe překážka, výzva, nebo zkrátka jen práce jako každá jiná?

Myšlím si, že je to výhoda. Vlastně bych přemýšlela nad změnou postav i v případě, že by obsazení zůstalo stejné. Sama se snažím na text podívat novými očima, takže je dobře, že jsou do této pozice přivedeni i herci.

Ke spolupráci na scénografii sis přizvala kolegyni z Paříže Laru Hirzel a Jana Nečase, který zároveň navrhl kostýmy. Hudbu k inscenaci skládá Filip Šebajevič. Jaké byly / jsou tvoje požadavky na celý tým?

Můj obecný požadavek na celý tvůrčí tým (ať už zkusím jakoukoli inscenaci) je především asertivita a konfrontace. Většinou potřebuju mít poměrně brzo hodně konkrétní představu o inscenaci, ale jsem pořád připravená ji změnit a stojím o důrazný dialog. Nebaví mě realizovat to, co nás napadlo jako první, nechci, aby scénografové podléhali mojí představě, i když je někdy hodně vizuální. To je asi jediný můj požadavek: ze silné konfrontace vznikají silné koncepce a ostatní složky by neměly podléhat režii. Laru jsem ke spolupráci přizvala především proto, že jsem posledních pět let pracovala ve Francii a s českými scénografy mám méně zkušeností. Zároveň se ale specializuje na film, což se nám vzhledem k výtvarné koncepci velmi hodí. S Honzou Nečasem, který je především kostýmní výtvarník, se tak skvěle doplňují i přes jazykovou bariéru.

Jak konkrétně funguje scénografie v připravované inscenaci? Divadlem se nesou různé zkazky, technici si rvou vlasy už předem...

Scénografie vypadá na první pohled komplikovaně, ale je vlastně velmi intuitivní. Používáme tři kamery a několik monitorů za účelem sledování a přenosu příběhu z různých úhlů pohledu. Celý prostor je přitom koncipován jako zasedací síň, kde se na schůzi sejdou diváci s herci, všichni za stejným účelem. Dát si spolu kafe a najít George Kaplana.

Když jsi v lednu 2017 režírovala scénické čtení, žila jsi a pracovala převážně v Paříži. Ted' jsi čerstvě zpět v Praze. Čeká tě ještě nějaká práce v Paříži? Nebo už jsi zpět „natrvalo“?

Myšlím, že už tehdy jsem na podobnou otázku odpovídala, →

že je to komplikované, a to vlastně pořád platí. V létě jsem se přestěhovala do Prahy a nastoupila na částečný úvazek na DAMU, takže se to na chvíli zase obrátilo, ale do Paříže budu pořád jezdit za prací jako režisér a pedagog. Je to hodně čerstvá změna, takže zatím moc nevím, jak to bude fungovat a jak dlouho v Čechách zůstanu. Po pěti letech života v zahraničí už není úplně jednoduché se rozhodnout jen pro jednu zemi, takže to zatím nechávám otevřené. Z formálního hlediska se teď pro mě mění vlastně hlavně daně.

Jaké další režie tě letos ještě čekají?

Letos připravuju ještě inscenaci do plzeňského divadla Alfa, jejíž premiéra bude v březnu, a adaptaci Macbetha, jehož work in progress bude v dubnu ve Studio-Théâtre de Vitry v Paříži a premiéra proběhne v říjnu 2019. Na dvou dalších projektech se ve Francii podílím jako light designer a dramaturg.

Jsi šéfdramaturgem prvního francouzského festivalu v České republice s vtipným názvem



L. DUŠKOVÁ SE SCÉNOGRAFY I. NEČASEM A L. HIRZEL NA PŘEDVÁŽÍ
PORADÉ VÝPRAVY HRY GEORGE KAPLAN, FOTO J. SEJKORA

Sněž tu žábu, který má za sebou už čtyři úspěšné ročníky. Letos se vám podařilo vytvořit první festival českého divadla v Paříži – Na skok do Prahy. Je ještě přece jen brzy, ale i tak se zeptám – máš už nějaké zaručené lákadlo pro ročník 2019?

Bohužel zatím program festivalu Na skok do Prahy nemůžeme zveřejnit, uzávěrka bude až koncem měsíce.

Ale můžu prozradit, že kromě čerstvých překladů dramatických textů a uměleckých rezidencí letos přivezeme do Paříže také dvě inscenace pražských divadel. Pátý ročník festivalu Sněž tu žábu proběhne v květnu 2019 a z jeho programu se kromě tří francouzských autorů a autorek můžete těšit také na jednoho hosta z kanadského Quebecu.

ANH

S TEBOU MĚ BAVÍ SVĚT (DIVADLA)

S novou sezónou začala ve Zpravodaji vycházet nová rubrika **S tebou mě baví svět (divadla)**. Měla jsem představu, že postupně představíme různé divadelní profese, které běžný divák nezná – inspicienty, rekvizitáře, vlásenkáře, osvětlovače, garderobiérky, zvukaře a mnoho dalších. Prostě lidí, bez kterých by divadlo nemohlo existovat. Požádala jsem herce, aby si každý vybral takového zaměstnance, na kterého je spolehnout, který mu při práci nejvíc pomáhá nebo kterého si nejvíc váží. A bez kterého by divadlo nebylo divadlem. ROMANA CHVALOVÁ si vybrala vlásenkáře BOHUŠLAVA VAGENKNECHTA, jenž v našem divadle pracoval několik desítek let, obracíme se na něj však i dnes, když potřebujeme pomoc s něčím výjimečným.

Slávek nás pozval na víno, a tak jsme si nejprve připili na jeho zdraví, neboť na konci srpna oslavil neuvěřitelné sedmdesátiny. A povídali jsme si...

Romano, proč sis vybrala Slávka jako nejspolehlivějšího představitel „bezpečného zázemí“?

ROMANA: Já jsem to nebrala tak, že si vybírám nejspolehlivějšího nebo nejlepšího... Já jsem si vybrala někoho, koho mám ráda. Začínám tady pětatřicátou sezónu a Slávka znám strašně dlouho, víme o sobě úplně všechno. Když jsem byla ještě v DISKU (DIVADLO, KDE HRAJÍ STUDENTI DAMU – POZN. RED.)

a už jsem věděla, že nastoupím do Pardubic, tak mi vlásenkářka, paní Kurelová řkala, že je zde vyhlášená vlásenkárna. Slávku, pamatuješ, tehdy jste měli místnost v prvním patře a bylo to takový skvělý místo, kam herci rádi zašli na kafe a na kus řeči. Často tam chodíval i Sandy (HEREC MILAN SANDHAUS – POZN. RED.),

a když jsem se nechala ostříhat, vzal smeták a po kandrdasovi (KAN-DRDAS JE V DIVADELNÍM ŽARGONU ZAČÍNÁJÍCÍ HEREC – POZN. RED.) zametal vlasy. Říkal, že je to jeho služba. (SMÍCH) Takže já jsem měla od začátku k naší vlásenkárně moc hezký vztah.

A troufám si říct, že naše sympatie jsou vzájemné. Navíc on je jediný chlap v tomto divadle, který zná i naše spodní prádlo. (SMÍCH) Je to normální, protože když jsou rychlé převleky a současně se musí přendávat paruky, tak je u toho.

SLÁVEK: No, někdy jsem viděl i víc než jen to spodní prádlo... (SMÍCH)

Slávku, ty si vzpomínáš na dobu, kdy Romana nastoupila do divadla?

SLÁVEK: Samozřejmě, že si to pamatuju. Já jsem tu byl už od roku 1970 a ona přišla v roce 1984 s Pepíkem Vránou. V hlavě mi utkvěla hned její první role, Robinsonka. Romany si velmi vážím, je skvělá v práci a nikdy s ní není žádný problém. Patří mezi několik lidí, s kterými si rád zajdu sednout i po práci, kdy probereme pracovní i osobní věci, hezky se nám spolu povídá.

ROMANA: A kromě jiného jsi, Slávku, mým jediným kadeřníkem, už přes třicet let!

Slávku, kdyby někdo nevěděl, co přesně dělá vlásenkář, jak mu to vysvětlíš? V některých divadlech říkají i maskér. Jak to tedy je?

SLÁVEK: To jsou vlastně dvě profese, ale obě jsou v naší práci spojené. Vlásenkářina je však dominantní. Herečky se líčí samy, my většinou líčíme jen herce, kteří to moc nemají rádi. Ale jsou hry, které náš zásah opravdu vyžadují. Taký úzce spolupracujeme s výtvarníky kostýmů. Podle jejich návrhů připravujeme paruky, přičesky, vousy nebo kotlety. Musíme vědět, v jaké době se hra odehrává, co je která postava zač, jestli je mladá, stará, bohatá, chudá – to všechno se pak musí projevit na vizáži herců. Dotváříme charakter postavy v dané inscenaci. Někdy se stane, že herec či herečka během hry stárnou, což se musí projevit i v líčení a paruce.

Ke své práci někdy potřebujeme třeba krev, samozřejmě umělou. Panu Hyhlíkovi jsme jednou nasazovali kontaktní čočky, aby měl červené oči. Nebo jsme lícili herce na černochoy... Kdysi nebyla líčidla tak kvalitní, šla těžko smýt a herci nás posílali ke všem čertům. Taky jsme připravovali různé bizarní masky. Vzpomínám si na jednu z inscenací Tří mušketýrů, která byla pro mě zvlášť náročná, všechny postavy měly být nějak barevné, od kostýmu až k paruce a líčení, vše podle charakteru – Mylady byla zelená, paní Bonacieux bleděmodrá, jiná postava růžová... I muži měli třeba zelené vlasy, kníry, vousy, podle oblečení. Na jevišti bylo třicet lidí a my jsme museli všechno vyrobit, protože tenkrát se paruky nedaly koupit jako dnes.

A ty vlasy barvíš, nebo se dají koupit už obarvené?

SLÁVEK: Pokud jsou to pravé vlasy, tak se dají barvit. Umělé ne, ty jsou napuštěné pigmenty a to se už nedá změnit. Teď mě napadlo, jak se kdysi říkalo, že pro vlásenkáře jsou nejhorší herci a umělé vlasy... (SMÍCH) Ale dnes si už jak s herci, tak s umělými vlasy umím poradit. Nemyslím si, že by se bez nás nedalo dělat divadlo, ale s námi je to tak nějak hezčí a zajímavější.

Obzvlášť dobové hry. Třeba secensí nebo biedermeierovská doba, ta to vysloveně vyžaduje. Dá se to hrát i v civilu, ale proč? Pro nás staromilce by to byla škoda.

Herečky jsou obvykle rády, když v každé inscenaci vypadají trochu jinak, když je paruka či maska změní a pomůže dotvořit charakter. Romano, jaký máš ty vztah k parukám, máš je ráda?

ROMANA: Přiznám se, že moc ne. Mně totiž každá paruka dělá ještě větší hlavu, a to ji mám největší v divadle. (SMÍCH) Pamatuju si, když jsem nastoupila, tak mi zrovna Slávek měřil hlavu, vid?

SLÁVEK: Ano, a pak jsem se křičoval a říkal si: Zase jedna herečka s velkou hlavou, to zas bude potřeba vlasů! (SMÍCH)

ROMANA: Ale do některých her je paruka vysloveně potřeba. Pamatuji si, že jsem v Misanthropii měla moc pěknou a zajímavou bílou paruku, navrhovala ji Dana Hárová. Nebo paradoxně moc ráda vzpomínám na Hrobku s vyhlídkou, kde jsem měla na hlavě „ježka“ a oblečenou vycpanou teplákovou soupravou... Zpětně mi pak režisér Zdeněk Dušek říkal, že se bál, že ho zabiju, až uvidím návrh kostýmu. (SMÍCH) Nevím, proč mají režiséři utkvělou představu, →



R. CHVALOVÁ S B. VAGENKNECHTEM V SOUČASNÉ VLÁSENKÁRNĚ, FOTO R. SMETANA



R. CHVALOVÁ S M. LIŠKOU A J. KLEPLEM VE ZMÍŇOVANÉM MISANTROPOVI, VČD 1989

že herečky chtějí na jevišti vypadat jenom krásně. Třeba teď v Králi jelenem mám takový příšerný rozcuch a jsem spokojená. Jo, když máme být krásné, tak ať jsme, i když někdy to dá fakt dost práce. (SMÍCH)

SLÁVEK: Ale byly tady i herečky, kterým jsem musel paruku předělat nebo vyrábět novou, když jim někdo řekl, že jim to nesluší...

ROMANA: Ano, pamatuji si, že když se kdysi vešlo do vlásenkárny, tak jste pořád něco dělali...

SLÁVEK: To ano, protože se tehdy nic nedalo koupit, každou paruku jsme museli vyrobit a ono to trvá třeba týden, denně několik hodin práce. Dnes si můžeš cokoliv objednat a za pár dní je to tady z Číny, z Hongkongu. Když je paruka z pravých vlasů, tak se může barvit, natáčet jako normální vlasy, ale herec či herečka se nesmějí moc zpotit, protože to je pak po úcesu. Kdysi jsme jednou jeli na zájezd s operetou biedermeierovského stylu, hráli jsme v přírodě, bylo vlhko a lokny byly za chvíli do pasu natažené. (SMÍCH) Kdežto umělé vlasy kanekalon drží, můžeš s ním dělat cokoliv, ale musí se s ním umět zacházet. Kilo pravých vlasů stojí deset, ale klidně i třicet tisíc, kilo kanekalonu pět stovek. A na jednu paruku použiju takových dvacet deka, podle toho jestli je to paruka dlouhá, krátká... Vzpomínám na Tarantovu inscenaci Ptáků, do níž jsme dělali moc zajímavé paruky,

na ptačí masky jsme používali barvené buvolí chlupy, které jsou krepaté. Výtvarně to bylo nádherné a efektní.

Na divadle mě baví hry, kdy je z hlediště vidět, že profese vlásenkáře byla potřeba. Dnes už mám ale divadlo raději zezadu než z hlediště. Mám rád přípravu na představení – ty rituály, když si všechno nachystáme, zkontrolujeme. A o premiérách je po chodbách taková zvláštní atmosféra. Jsou herci, kteří chtějí klid, soustředí se, jiný si chce popovídat, někdo mě požádá o kafe... Hodně jsem se naučil koukáním a pozorováním, nemusím se vyptávat. Když je někdo vnímavý a chce svou práci dělat dobře, tak by měl mít respekt a dívat se kolem sebe a pozorovat.

Je dnes v divadle místo, kde se herci scházejí před zkouškou nebo představením, tak jak to kdysi bývalo ve vaší vyhlášené vlásenkárně?

SLÁVEK: Myslím, že ne. Tehdy to byla opravdu pěkná doba, chodil tam na kafe nebo jen tak pokekat zmíněný pan Sandhaus, Zdenka Bittlová, Jirka Klepl... A scházeli jsme se i po práci...

ROMANA: Ano, taky jsme všichni nejdřív bydleli na „herečáku“. Jistě, celý život bych tam bydlet nechtěla, ale tehdy to bylo krásné.

SLÁVEK: Já už vlastně jenom vzpomínám, protože do divadla chodím jen občas vypomáhat,

a ta doba, o které mluvím, je už pryč. V posledních letech do divadla nastoupila spousta nových herců a s těmi jsem si takový vztah jako třeba s Romanou už nedokázal vybudovat.

ROMANA: Možná to, že na sebe nemáme tolik času, přináší i doba. Vždyť se podívej, každý pořád kouká do mobilu, hledá něco na internetu...

SLÁVEK: A myslím si, že v posledních letech chybí určitý respekt k autoritám. Od herců vzájemně i od profesí v zákulisí. Když jsem měl vstoupit do šatny třeba k Sandymu nebo k Petru Skálovi, byl to pro mě vždy zvláštní pocit, šel jsem tam i s obavami, s respektem, nechtěl jsem je rušit. Kdysi se opravdu velmi přísně dodržovaly divadelní tradice. Různé pověry něco zakazovaly, třeba se nemá vstupovat na jeviště s kloboukem, pokud to tedy role nepředepisuje. Nebo se na jevišti nesmí jíst, dokonce ani kafe by se nemělo pít při zkouškách na jevišti. Taky zašívát něco na kostýmu, když ho má herec na sobě, to přináší smůlu. Dávat boty na stůl – neexistuje! Nebo si na generálních zkouškách sednout před režiséra, to bylo nemyslitelné. Dnes se tyto věci nedodržují a mně je to líto.

Ano, i já sama si uvědomuji, že za těch třicet let, co jsem u divadla, se mnoho změnilo a na některé věci vzpomínám s nostalgií. Ale doba jde dál, všechno je pomíjivé. S Romanou a Slávkem jsme si sice postesklí, ale nelitovali se a dál si povídali a vzpomínali na herce a mnohé historky s nimi spojené. Což by vydalo na knihu, ale je otázkou, jestli by to bylo publikovatelné... A hodně jsme se ten večer nasmáli. Třeba když Slávek zavzpomínal na své herecké a taneční roličky. Ale nejvic mi v hlavě utkvěla věta, kterou řekl na závěr: Vážím si divadla za to, že tady stále můžu být! Přeju si, aby takoví lidé jako Slávek byli u divadla dlouhá a aby předávali svou profesi a úctu k ní dalším generacím.

JaU

„TAK UŽ JE TÝ KOMEDII KONEC!“

ANEB COMMEDII FINITU ČEKÁ DERNIÉRA

Ačkoliv všichni herci a inscenátoři víme, že život inscenací je konečný, že po premiéře jednoho dne neodvratně přijde derniéra, přesto jsme pokaždé touto skutečností tak trochu zaskočení. Jak říká jedna postava hry COMMEDIA FINITA: „Tak už je tý komedii konec!“ A v tomto případě je konec právě zmíněné Commedie finity.

Hra současné české autorky **Viktorie Hradské** v režii **Petra Novotného** měla premiéru 7. října 2017 na Malé scéně ve dvorě a dala prostor čtyřem herečkám – **Dagmar Novotné**, **Jindře Janouškové**, **Janě Ondruškové** a **Štěpánce Fingerhutové**. Titul má jistou formální zvláštnost – text neobsahuje dialogy, postavy se na jevišti nepotkávají, jsou samy se sebou a svou posedlostí. Další, pátou postavou, které říkáme postava za scénou (KDYŽ SE O NĚJAKÉ POSTAVĚ MLUVÍ NEBO KDYŽ OVLIVŇUJE JEDNÁNÍ DRAMATICKÝCH POSTAV, ALE ONA SAMÁ SE NA JEVIŠTI NIKDY NEVYSKYTNE – POZN. RED.), je slavná česká operní diva **Ema Destiniová**. Ve dvaceti či třicetiminutových monologích vyjadřují aktérky svůj postoj ke zpěvačce, k národu, ale i k sobě samotné. Možná víc než o Emě se dozvídáme jejich tajemství, bolesti a smutky. Tato forma byla samozřejmě velkou výzvou pro herečky. Zeptala jsem se jich, jestli by po této zkušenosti chtěly dělat monodrama, protože takovou malou generálku na tento druh divadla si už zažily...

„Ne! Nikdy!“ vyhrkla **Štěpánka**, nejmladší herečka z dámského kvarteta. „Ale byla to skvělá zkušenost. Dost jsem se díky tomu osmělila na jevišti. Taký děkuji inscenaci za to, že mě naučila samostatnosti a zodpovědnosti. Za ten rok jsme poznaly rozličné diváky, kteří pro nás nebyli jenom obrysy ve tmě. Jednou nás poslouchali víc, jednou míň. Někdy se smáli. Někdy odpovídali. Děkuji za to.“

Jindra řekla: „Po této zkušenosti si dovedu představit, že bych dělala monodrama. Potřebovala bych k tomu samozřejmě mnohem více času, protože jsem už starší paní. (SMÍCH) Ale dovedu si to představit...“

Dáša k tomu dodala: „Po tomto zkoušení vím, že monodramaty bych se žít nechtěla. (SMÍCH) Jsou to strašné nervy a stres. A ta samota. Ale i přes všechny tyto útrapy jsem Commedii měla moc ráda. Ono totiž není na škodu vyzkoušet si stát na jevišti sama. Je to velká zodpovědnost. Když jsem se ale zkoncentrovala a uvolnila, byla jsem svobodná. Takže je vlastně dobře znát své možnosti.“

Jana připustila, že: „...monodrama bych si nakonec klidně zkusila, jen nevím, jestli by mi to za ty nervy stálo. (SMÍCH) Zkoušení patřilo k mým nejzábavnějším. Měla jsem režiséra jenom sama pro sebe. Vlastně mi při reprízách v hledišti chyběl, ale nahradili ho diváci. Pokaždé bylo představení jiné právě díky nim, z nich jsme vycházely, jim jsme monology adresovaly a jejich nálada určovala i náladu představení.“

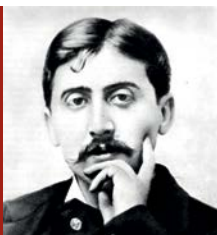
Vážení diváci, jestliže se budete chtít stát tím výjimečným publikem, kterému budou naše čtyři herečky naposledy adresovat svoje monology, přijďte 16. října na Malou scénu ve dvorě.

JaU

↓ J. JANOUŠKOVÁ, J. ONDRUŠKOVÁ, D. NOVOTNÁ A Š. FINGERHUTOVÁ, PROTAGONISTKY HRY COMMEDIA FINITA, KTERÉ SE VŠAK TAKTO SPOLEČNĚ NA JEVIŠTI NIKDY NEPOTKAJÍ, FOTO J. VOSTÁŘEK



Otázky Marcela Prousta



Kdyby si MILAN NĚMEC na osm let „neodskočil“ do Městského divadla Brno, působil by na pardubických divadelních prknech už přes dvacet let. A protože vždy patřil (před Brnem i po něm) k našim nejobsazovanějším (nyní hraje ve dvanácti ze sedmnácti titulů v našem repertoáru!) a zároveň i divácky nejoblíbenějším hercům, ani on nemohl hledáčku zvidavého francouzského romanopisce jen tak uniknout...

RaS

Čeho si nejvíce ceníš u přátel?

No toho, že tu vůbec jsou! A že jim člověk může zavolat i ve tři v noci!

Pro které chyby máš největší pochopení?
Pro ty svoje!

Jaká je tvá oblíbená činnost?

Ta, které se většinu mužů nedostává v dostatečné míře...

Z čeho máš největší strach?

Že by přestalo existovat pivo!

Kdo je tvým největším fiktivním hrdinou?

Forrest Gump a Krteček.

A kdo je tvou největší fiktivní hrdinkou?

Mary Poppins.

Jaká vlastnost ti na tobě nejvíce vadí?

Nerozhodnost! Teda vlastně, počkat, ono... nééé... jak bych to, možná že i... Tak asi jo. Teda... bych řekl...

Jakou vlastnost nejvíce odsuzuješ u druhých?

To bych se neodvážil, mám svých starostí dost.

Kde bys nejraději žil?

Nejraději bych žil!

Tvůj nejoblíbenější hudební skladatel?

Tak ale pozor, to by se kluci mohli pohádat! Každý napsal pár překrásných taktů...

Tvůj nejoblíbenější spisovatel?

Jeden čas jsem hlтал zprava zleva pana Fulghuma.

Jak bys chtěl zemřít?

Prej je nádherný počkat si na pořádný mráz, určitým grífm porušit tělesnou termoregulaci a pápá...

Jaká je tvoje nejvýraznější vlastnost?

Nevím, zatím se poznávám.

Kdo jsou tví hrdinové v reálném životě?

Tak třeba ten mladík z Nizozemí, co teď vymyslel a poslal do Tichého oceánu to monstrum na likvidaci plastů.

Která reforma ve světové historii podle tebe změnila svět?

Desatero přikázání.

S P. JANEČKOVOU V KOMEDII Z POSTELE DO POSTELE, FOTO J. SEJKORA



S.P. KOSTKOU JAKO OSOBNÍ TAJEMNÍK MINISTRA V JISTĚ, PANE MINISTRE,
FOTO J. VOSTÁŘEK



Jakou historickou osobnost nejvíc obdivuješ?

Nevím... Ale dovedete si třeba představit prožit to, co Marie Terezie?

Nejoblíbenější barva a květina?

Barva? No taková jako žluto... zlatavo... oranž... zrzavá... A kytky? Chmell!

Co je podle tebe nejhorší utrpení?

Vyplnit tenhle dotazník! Nebo jsem měl napsat něco jako – život bez lásky?!?!

Jakou vlastnost máš na sobě nejradši?

Skromnost. Kolegové potvrdí.

Kdybys nebyl sám sebou, kým bys chtěl být?

Krásnou ženou, ale né zas moc inteligentní.

Co ti vadí ze všeho nejvíc?

Že se neumím nezabývat blbostma... Že nemůžu dohnat sám sebe... Že...

Jaký je momentální stav tvé mysli?

Co nejdřív vypsát všechny tyhle odpovědi!!!

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Rizoto. Pivo.

Jak si představuješ dokonalé štěstí?

Stavem svojí mysli.

Čeho si nejvíc ceníš u mužů?

Umět se v pravou chvíli nad určité věci povznést.

Čeho si nejvíc ceníš u žen?

Umět se v pravou chvíli nad určité věci povznést.

Jaký je tvůj nejoblíbenější pták?

Krůta, v troubě, tak na 180 stupňů.

Která historická postava je podle tebe nejodpudivější?

Ten ukřičený pán s knírkem z Rakouska, nechci ani vyslovovat jeho jméno!

Jaká jsou tvá oblíbená jména?

Nevím proč, ale vesměs všechna, která začínají samohláskou.

Jaké je tvoje motto?

Vypůjčím si z Wimbledonu, jinak, myslím, je to Kipling: „Ať už v životě potkáš výhru nebo porážku, s oběma těmito lhávkami jednej se stejnou tvář.“

JAKO FRED / PETRUCCIO V KISS ME, KATE, FOTO R. ČERNÝ



HERECKÉ PRÁZDNINY

Pojďme se na chvíli vrátit v čase a zavzpomínáme na letní pohodu, výlety za hranice všedních dnů, sladký čas nicedělání a cestování... S jakými zážitky se z letošních prázdnin vrátili naši herci? Kam až se vydali a jak čerpali energii do nové sezóny?

RaS



PETRA JANEČKOVÁ A LADISLAV ŠPINER: Prázdniny jsme trávili nejprve u sousedů v Tatrách, kde jsme šplhali po hřebenech Lomnické veže. Pěta šla 3. srpna na operaci s kolenem, a tak jsem zbytek prázdnin trávil u lopaty a krumpáče, abych pro ni vytvořil na chalupě rovný terén. Někdy jsem za to opravdu zabral. :-)



JOSEF PEJCHAL: Prázdniny na Šumavě – výjimečné houbařské „úlovky“, také samozřejmě i v Českém Krumlově, na chalupě v Příluce a nakonec jižní Morava. Občas jsem to ale proložil i prací v dabingu. Zkrátka krásná dovolená, především s rodinou, přáteli a kamarády, po které se těším do další divadelní sezóny v Pardubicích!



ZDENĚK RUMPÍK: Prázdniny jsou vždycky krátké! Jak jsem „odpočíval“? Byl jsem stavitelem, instalátérem, obkladačem, stěhovákem, montérem..., ale z lásky ke své nové chaloupce. Dojeli jsme také až na nádhernou rozkvetlou Ischii s citróny velikosti melounu. Ale byl jsem hlavně nejšťastnější dědečkem pěti vnoučat, nejčastěji Lucie a Toníka. A vlastně jsem i pracoval, protože jsem natočil dva krátké filmy.



ŠTĚPÁNKA FINGERHUTOVÁ: Indonésie! Pozitivní lidé, výborný a levný jídlo, moře, chrámy, pralesy, jízdy na skútru v zemi, kde neexistují dopravní předpisy. Ale taky dvě zemětřesení, opice, co kradou, vši a 18 hodin na špinavém trajektu, kvůli silným vlnám. Ale hned bych tam jela znova!

DAGMAR NOVOTNÁ: Makata hů!



MARTIN MEJZLÍK: V letošních parných dnech jsme vyrazili za sněhem do rakouských Alp. Navázali jsme zde spousty nových známostí...





JOSEF LÁSKA: O prázdninách byl můj hlavní úkol odpočívat a to se mi i dařilo. Jeden takový odpočinkově-dobrodružný výlet ale musím vyzdvihnout. Jeli jsme s kamarádem z konzervatoře na motorkách po České republice. Za 3 dny jsme ujeli okolo 900 km. Bylo toho hodně, někdy až moc, ale jsem rád, že jsme vyjeli. Máme překrásnou zemi s tak rozmanitou přírodou, že mě to místy až překvapovalo. Spali jsme pod stanem, grilovali a každý večer u piva hodnotili, jak se nám jelo a co se tu a tam stalo a jak pojedeme zítra. Celý výlet proběhl bez větších problémů, až na objíždky, na kterých jsme najeli asi 40 km navíc. Mám jen jednu prosbu na všechny řidiče, ať už jsou v autě, na motorce, nebo na kole... Prosim, buďte opatrní, na sebe i na ostatní, a ego nechte doma a nepouštějte ho za volant. Není důležité dojet na místo o pár minut dřív, ale dojet tam.



ALEXANDR POSTLER: Celé léto jsme trávili na naší chalupě v České Vsi v Jeseníkách. Nabírali jsme zde energii, ale také jsme ji i vydávali při opravě fasády. A nouze nebyla ani o trochu adrenalinu – sedíme u ohně, opékáme buřty, popijíme pívko, zkrátka letní pohoda. Tu ale zničehonic ukončil kamarád, který si odskočil za chalupu vykonat potřebu, když zakřičel: P**o, spadl ti na barák strom! Naštěstí se bříza o chalupu jen opřela a žádné škody nenapáchala, přesto ji ale museli sundávat hasiči. A taky máme jeden přírůstek do rodiny – mourovatého kocourka v pubertě, kterého nám přivedl sousedův pes. Roztomilá návštěva, která u nás už zůstala.



JINDRA JANOUŠKOVÁ A PETR DOHNAL: Léto jsme si užili maximálně! Cestování po Provence, užívání na chatě a velkým zážitkem byly hornácké slavnosti ve Velké nad Veličkou. Sešli jsme se s přáteli, popili víno a zpívali. Užasný relax!

VERONIKA MALÁ: Letošní prázdniny jsem strávila jako každý rok u vody, nebo někde u oceánu. Vyměnila jsem jachtu za surf a skoro celý srpen jsem trávila ve Španělsku na vlnách. Pořádila jsem si vlastní „prkno“ a užívala si každého dne. Musím přiznat, že mě Poseidon ve vlnách i pěkně vytrestal. Každý den jsme nocovali na útesu nebo na pláži a vařili si dobrotu na plynovém vařiči. Ale i v Čechách jsem objevila jezero, kde se dá surfovat za člunem na umělé vlně. Možná budu znít sentimentálně, ale nejsilnějším zážitkem byly chvíle, kdy čekáte na vlny, ležíte na „prkně“ a koukáte na obrovské červené slunce zapadající do oceánu.



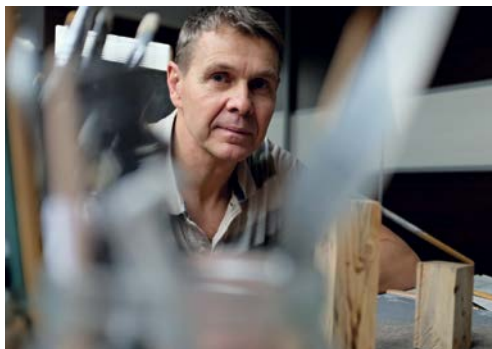
JANA ONDRUŠKOVÁ: Prázdniny jsme s manželem prožili opět na východě republiky. Beskydy a Jeseníky se staly útočištěm pro to nesnesitelné horko. Nejlépe chladí ale samozřejmě voda. A to se dostávám k nové lásce – paddleboard. Spadla jsem z toho jenom jednou. :-) Za kulturou jsme vyrazili tradičně na Colours of Ostrava, kde to trochu popršelo. Ale co bychom za pláštěnku a gumáky ve zbytku prázdnin dali, že?



JAN MUSIL: Vedle nádherných okamžiků s naším čtyřletým synem jsem si splnil dva velké sny. Konečně jsem si zařídil pořádnou motorku. A musím říct, že mě to uchvátilo. A druhý, už jako dítě jsem si chtěl zastrílet. Tento typ samopalů měli všichni akční hrdinové mého mládí. Dámy prominou, pánové mě pochopí. Hold, pořád jsme kluci.



MILOŠ CHROMEK VE FOYER



Novou sezónu naší divadelní galerie ve foyer zahájí výstava malíře Miloše Chromka, jejíž vernisáž se uskuteční v sobotu 13. října před premiérou Zamílovaného Shakespeara. Díla autora z nedalekých Hoděšovic u Býště si budete moci prohlédnout (a samozřejmě i zakoupit) až do poloviny prosince, kdy je vystřídají obrazy malířky Dagmar Karell.

MILOŠ CHROMEK (* 1964 v Brně) se věnoval kresbě již od školních let. Po absolvování Pedagogické fakulty v Hradci Králové v roce 1988 se však začal více zabývat olejomalbou, později i užitou grafikou. Ve výtvarné činnosti je autodidakt. Výtvarné techniky studoval pouze v odborné literatuře a studiem obrazů v galeriích. Zkušenosti pak získával experimentováním s materiály a vlastní výtvarnou činností.

Vystavovat začal v roce 1987, ještě v dobách svých studií. Od roku 2009 je členem Unie výtvarných umělců východních Čech. Kromě svých autorských výstav se účastní i kolektivních výstav UVU a výstav umělců sdružených kolem Atelieru Labyrint v Hradci Králové, každoročně přispívá do sbírky putovních výstav filmových klapků pro zlínský filmový festival. Svá výtvarná díla pravidelně poskytuje Nadaci Charty 77 do aukcí na konto Bariéry. Jeho obrazy jsou zastoupeny v soukromých sbírkách v České republice, na Slovensku, v Německu a USA.

„Někdy na střední škole jsem si koupil své první olejové barvy a zkoušel své první „surrealistické“ malby. První samostatnou výstavu jsem měl až po vysoké škole. Většinou to byly realistické malby s prvky tajemna a mystiky. V té době jsem si oblíbil struktury a k realistickým plochám jsem přidával i struktury a nerealistické tvary. Snažím se, aby vjem z obrazu měl více tónů, aby byl složený

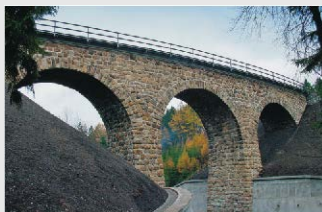
jako hudební akord, převážně durový, sem tam vylepšený pětčkou, sedmičkou, devítkou... A právě mystika, ač se to na první pohled nezdá, má už docela blízko k abstrakci. Je klíčovou dírkou do duše autora. Snad také proto mám i různá tvůrčí období, kdy se snažím proniknout do zákonitostí tvarů, struktur a barev různými způsoby. Někdy objevuji veselí jen v odstínech šedi, jindy zase smutek v poměrně veselých barvách. Říká se, že abstrakce může být reflexí vnitřního prostoru autora, což by v mém případě bylo docela úsměvné.

Před několika lety jsem začal zkoušet malovat „bez barevných barev“, neboli téměř černobíle. Tento způsob malby mi umožnil více se zaměřit na struktury a plochy a při absenci barevné škály mě tento způsob monochromatické malby nutí více přemýšlet o kontrastu mezi světlou a tmavou. U abstrakcí jsou názvy obrazů trochu zavádějící, ale ať už tvůrce nazve svůj abstraktní obraz jakkoli, nenechte se vnútit jeho vlastní představu. Zkuste se na obraz podívat svýma očima a pomenujte si jej podle svých vlastních pocitů. To je na abstraktním obraze právě to úžasné, že každý v něm vidí svůj vlastní svět a může si k němu vymyslet svůj vlastní příběh. K vnímání „krásy“ abstraktního obrazu se člověk musí „prokoukat“. Někdo je miluje hned, někomu to chvíli trvá, než si je oblíbí, a někdo je nemá rád nadosmrti. A to je pak lepší koupit si láhev dobrého vína a spravit si chuť na jiné výstavě.“

RaŠ



Komplexní služby ve stavebnictví



Silniční stavby • Mostní stavby • Kolejové stavby
Projekční inženýring • Pozemní stavby • Svařování
Doprava a mechanizace



člen skupiny enteria



VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
TELEFON: 466 616 411
WWW.VCD.CZ
WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
TELEFON: 466 616 432
466 616 402
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
E-MAIL: OBCHOD@vcd.cz

VEČERNÍ POKLADNA
TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
466 616 423
602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
PÁTEK 10:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ŽŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 **Synthesia**
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 **EOP** ELEKTRÁRNY
OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV


Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP


Chládek & Tintěra
PARDUBICE
člen skupiny enteria


NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

LOUJA
AUTO

PARTNEŘI VČD


ComArr


BARTH


HAK


CENTRUM


VCES
AMATEURSKÝ DRAMATICKÝ KLUB


Kavárny


era


DOSTIHOVÝ
SPOLEK

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD


deník


Pardubice
Český rozhlas


Dvojka
Český rozhlas


Country


RADIO
ČERNÁ
HORA


Informační server
WWW.PARDUBICKY.CZ


Radio


BEAT


88.0


DUSTV
ZABAVNÉHO CESTOVÁNÍ


TV



DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ŘÍJEN 2018 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: L. ŠPÍNER A M. SIKOROVÁ, KRÁL JELENEM, FOTO M. KLÍMA